

ΕΛΕΓΓΙΟ ΙΙΙ

Είχε του Νικολή ο γιος
 μεταναστέψει στην Αγγλία
 να καζαντήσει λίρες, βιος
 πάνε χρονάκια εικοσιτρία.
 Δεν πάτησε ούτε μια φορά
 πόδι από τότε στην πατρίδα
 περνά ο καιρός κάνει φτερά
 ούτε που μ' είδες, ούτε σ' είδα
 και ο φτωχός ο Νικολής
 από τα χρόνια σκεβρωμένος
 καθότανε παραμερίς
 στον καφενέ συλλογισμένος.
 Πόσος να τούμινε καιρός
 άραγε του φτωχού να ζήσει
 και τι να κάνει ο καφερός
 το είχε πια αποφασίσει
 μ' όλη τη φτώχεια την πικρή
 λίγα λεφτά να περισσέψει
 αν τούρθει η μοίρα τυχερή
 ως την Αγγλία να ταξιδίψει
 λίγος που τούμινε καιρός
 κοντά στο γιο να τότε ζήσει
 να τον χορτάσει ο καφερός
 κι' ύστερα πια να ξεψυχήσει.
 Πούλησε τη μικρή φραχτή
 το γαϊδούρι και το στάβλο
 και πήρε μίαν εκατοστή
 όσα του φτάναν για το ναύλο
 και φύλαγε όλο τον παρά
 ωσάν την κόρη του ματιού του
 κολλαριστά πεντόλιρα
 στη μέσα τζέπη του παλτού του.
 Κι' ήρθεν η μαύρη του στιγμή
 που στο χωριό μπήκεν ο Τούρκος
 κούρσεμα, σκοτωμοί, βιασμοί
 της ατιμίας ο μαύρος βούρκος

κι' όσοι απομείναν στο χωριό
 αλαφιασμένοι να κρυφτούνε
 μπροστά στ' ανήμερο Θεριό
 κιδέυαν να φανερωθούνε.
 Κι' έτσι ο φτωχός ο Νικολής
 βαθειά χώνεται μέσ' αμπάρι
 μα ούτε κι' εκεί είν' ασφαλής.
 Τούρκοι τον παίρνουνε χαμπάρι
 τ' όπλο ακουμπάν απάνω του
 και του ζητάνε τα λεφτά του
 όμως αυτός εκεί ατού
 τα σφίγγει μέσ' την αγκαλιά του
 δε λέει τη τζέπη του παλτού
 αφύλαχτη να την αφήσει
 το χέρι βάζει μέσα αυτού
 δε λέει να το ξεκολλήσει

.....

 Και τον σκοτώνουν τον πικρό
 και τα λεφτά παίρνουν και πάνε
 άθαφτο αφήσαν το νεκρό
 κι' απάνω του όρνια να γυρνάνε.
 Όμως το χέρι ακόμη ατού
 πάντα στη μέσα του την τζέπη
 και να το σφίγγει απάνω του
 το θησαυρό του σα να σκέπει

 Πολλοί τον είπανε κουτό
 κι' άλλοι τον πίστεψαν τσιγκούνη
 μάλαμα είχε θησαυρό
 κακολογήσαν οι σπιούντοι
 Δε ξέρουμε ακόμα κι' αν ο γιος
 λόγο καλό είπε για τον κύρη
 πούειταν κι' ο στερνός καημός
 του Νικολή του κακομοίρη.

Τάκης Νικολαΐδης